o jakouž zde nesporně jde, týkající se ubytování vojska, přísluší vyřizovati mno v dohodě s min. vnitra.

V přítomném případě však, jak ze spisů i ze znění nař. rozhodnutí je patrno, rozhodlo o žádosti stěžující si obce mno samo bez předchozí dohody s min. vnitra.

K takovémuto samostatnému rozhodování nebylo však žal. ministerstvo kompetentním, pročež slušelo rozhodnutí jeho zrušiti pro nezákonnost.

Č. 2945.

Živnostenské právo: I. Úřad může svůj úsudek o místní potřebě koncese živnostenské založiti též — bez zvláštního šetření — na své úřední znalosti místních poměrů. — II. Odepření koncese jednomu žadateli není nezákonné již proto, že jinému pozdějšímu žadateli byla koncese udělena. Na časové pořadí, v jakém žádosti byly podány, není při tom úřad vázán.

(Nález ze dne 3. prosince 1923 č. 3756.)

Věc: Vil. K. v S. proti zemské správě politické v Praze o koncesi hostinskou a výčepnickou.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem osp-é v Č. B. z 19. srpna 1922 byla Vilému K. odepřena koncese k provozování živnosti hostinské a výčepnické v domě č. — v S. Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání z toho podanému, již z toho důvodu, že potřeba obyvatelstva v S. této živnosti nevyžaduje, neboť jest v obci již jeden hostinec.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Především vytýká stížnost, že nař. rozhodnutí jest nejasné a neúplné. St-l usuzuje ze slov »již z toho důvodu«, kterých bylo v odůvodnění nař. rozhodnutí užito, že kromě nedostávající se potřeby obyvatelstva byly tu ještě jiné důvody, z nichž bylo odvolání zamítnuto. Stížnost spatřuje vadu řízení v tom, že tyto důvody nebyly v rozhodnutí uvedeny a dovozuje, že následkem tohoto opomenutí bylo st-li znemožněno zaujmouti k nim stanovisko a proti nim se brániti.

Takovýto výklad nař. rozhodnutí neshledal soud správným. Z odůvodnění rozhodnutí jde, že úřad především zkoumal, jak jest mu v 3 odst. § 18 ž. ř. uloženo, zda potřeba obyvatelstva vyžaduje, aby byla st-li žádaná koncese udělena, dospěl však k závěru, že této koncese není třeba, poněvadž v obci se provozuje již jedna živnost hostinská a výčepnická. Úřad vycházeje z toho, že nedostatek potřeby obyvatelstva sám o sobě jest dostatečným důvodem pro odepření koncese hostinské a výčepnické zamítl odvolání st-lovo z tohoto důvodu, aniž považoval za potřebno zkoumati, není-li tu snad ještě nějaká jiná překážka, která by bránila uděliti žádanou koncesi. Z toho jest zřejmo, že výklad, jaký dává stížnost znění nař. rozhodnutí, není správný. Úřad uvedl v nař. rozhodnutí důvod, z něhož st-li odepřel koncesi; tento důvod zákon uznává za rozhodující a následkem toho sám o sobě dostačuje pro odepření koncese, což stížnost vůbec nepopírá. Není tedy žádnou vadou, že v rozhodnutí nebyly uvedeny ještě důvody další.

Ve věci samé namítá stížnost, že úřad neprávem posuzoval místní potřebu dle stavu, jaký tu byl v době, kdy rozhodoval o žádosti, kdežto ji měl posuzovati dle stavu, jaký tu byl, když byla žádost podána. Námitka tato jest bezdůvodná, neboť dle ustanovení 3 odst. § 18 ž. ř. dlužno k potřebě obyvatelstva přihlížeti »při propůjčení koncese«, tedy zřejmě dle stavu, jaký tu jest v době, kdy se rozhodnutí vydává.

St-l dále vytýká, že úřad nesprávně postupoval, když udělil koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepnické uchazeči, který žádal za koncesi o dvě léta později než st-l, kdežto jeho žádost teprve později vyřídil a zamítl s poukazem, že o místní potřebu jest již postaráno. Námitku tu neshledal nss důvodnou, neboť není zákonitého předpisu, jenž by úřadu ukládal, v jakém pořadí má došlé žádosti vyřizovati a bránil mu, je-li více žádostí podáno, uděliti koncesi uchazeči, který podal žádost později.

Zbývá toliko ještě námitka, že o otázce místní potřeby žádané koncese nebylo konáno šetření a obě instance obmezily se na poukaz, že v obci se již provozuje jedna živnost hostinská a výčepnická. V té příčině uvážil nss, že z podstaty věci nikterak nevyplývá nepodmíněná nutnost, aby podklad pro úsudek o místní potřebě té které živnosti byl zjednáván v k a ž d é m konkretním případě zvláštním ad hoc prováděným vyšetřováním místních poměrů. Znalost těchto poměrů lze u úřadu důvodně předpokládati a úřad může svůj úsudek o potřebě koncese na této úřední znalosti založiti; že by tu padaly na váhu nějaké zvláštní poměry, k nimž by přihlížeti bylo při posuzování potřeby obyvatelstva vedle počtu místního obyvatelstva a počtu hostinských živností, stížnost sama netvrdí.

Ježto tedy řízení nebylo shledáno vadným a jiné námitky vzneseny nebyly, musela býti stížnost zamítnuta pro bezdůvodnost.

Č. 2946.

O b č a n s t v í s t á t n í. Ustanovení o stát. občanství obsažená v čl. 6 brněnské smlouvy č. 107 Sb./1921 jest pokládati za vnitrostátní právní normu a aplikovati na všechny případy spadající v rámec předpisu § 1 č. 3 úst. zák. č. 236/1920.

A d m i n i s t r a t i v n í ř í z e n í: Každý zákon jest pokládati za ústavě vyhovující potud, dokud ústavní soud jej neprohlásí za protiústavní a dokud nález o tom nebyl uveřejněn ve Sbírce zákonů a nařízení.

(Nález ze dne 3. prosince 1923 č. 4049.)

P r e j u d i k a t u r a: ad I. Boh 2925, ad II. Boh. 1097 adm.

V ě c: Melanie S. v Brně proti ministerstvu vnitra o odepření domovského listu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Poukazujíc na to, že se narodila v obci na území čsl. republiky jako dítě státního občana rakouského, že provdáním nabyla roku 1902 práva domovského ve Vídni, a dovolávajíc se ustanovení § 1 odst. 3 úst. zákona z 9. dubna 1920 č. 236 Sb., žádala st-lka, aby jí